

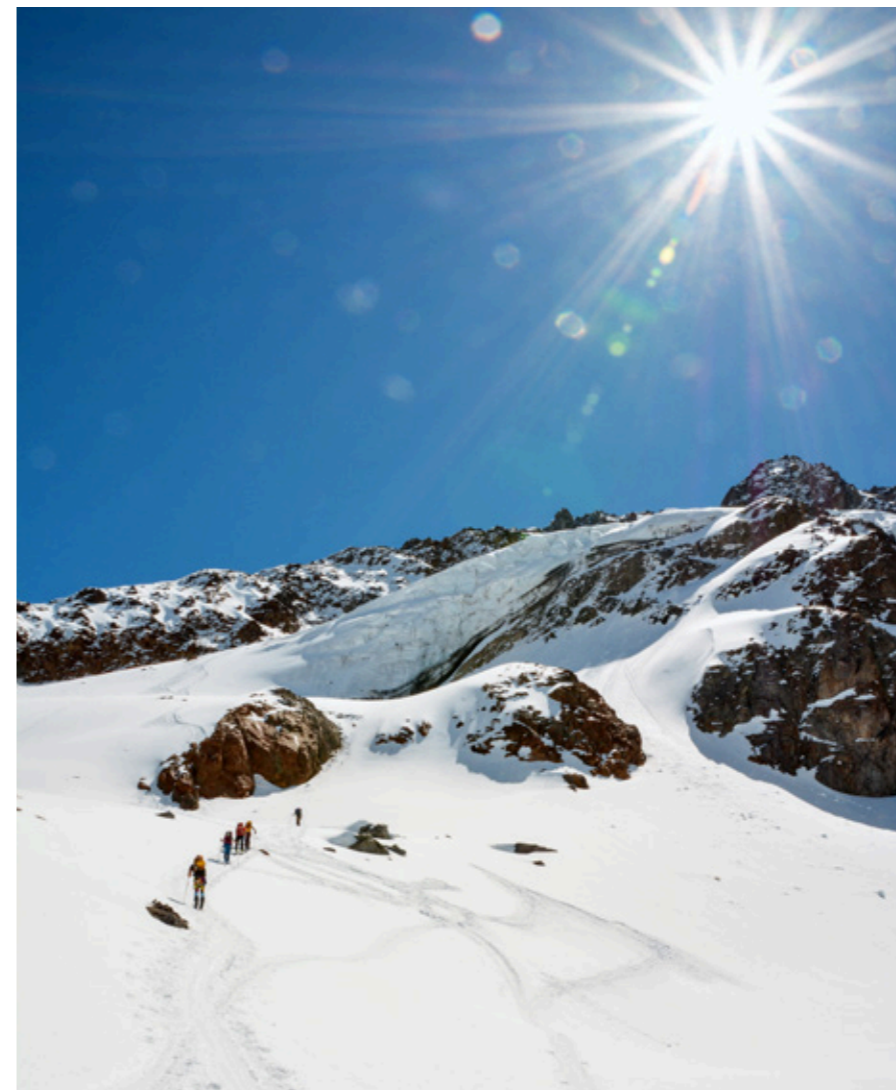
Brandenburger Haus Češi provozují nejodlehlejší chatu v Rakousku

Katka a Petr Kalinovi jsou jediní Češi, kteří spravují chatu 1. kategorie německého Alpenvereinu. Už v první sezóně se osvědčili. Zatímco místní z Ötztalu jim moc nevěřili, teď se vše obrátilo. Chtějí s nimi spolupracovat! Na druhou nejvýše položenou chatu v Rakousku (3277 m) se začínají vracet horší vůdci, pomocnou ruku nabízejí lidé z údolí.

  Petr Šimáček

Na chatu se dá vystoupat z několika směrů. Chatařka Katka nás vedla z údolí Kaunertal.

Výstup je možný buď po ledovci Kaunertalgletscher nebo po viditelném hřebínku nad ním

Chata má díky novým nájemcům, pracovitým a energickým manželům, ambici stát se centrem výuky ledovcové problematiky. Kvůli povětrnostním podmínkám a stavu ledovců je otevřena pouze 3 měsíce v roce, jinak je k dispozici winterraum.

Na přelomu dubna a května sedíme s chatařkou Katkou v nadstandardně vybavené zimní místnosti Brandenburger Hausu. Zatímco Petr přiložil dřevo a radiátory po obvodu útulny příjemně hřejí, s Kačkou si povídáme o nesmírně bohaté historii tohoto unikátního stavení. Návrhy na výstavbu jsou spojeny s rokem 1903. Cílem bylo zpřístupnit alpinistům největší ledovcovou oblast ve východních Alpách. Budovat se začalo o dva roky později a slavnostní otevření proběhlo v roce 1909. Dělníci používali ke stavbě kameny z okolí. A to, co potřebovali z údolí, přitáhli buď na mulách, anebo na zádech. Významnou roli sehrál architekt Richard Dahmann, podle kterého se jmenuje vrchol přímo nad chatou Dahmannspitze (3401 m). První chatař táhl nahoru zásoby na mule a připojených saních. Všechno mu ale spadlo do ledovcové trhliny, a tak se otočil a musel jít zpátky pro nový proviant. Sekce DAV přikoupila na italské straně chatu Weisskugelhütte a postavila lanovku v místech, kde byl zbudován chodník Richtersteig. Chatu se snažila zásobovat z Jižního Tyrolska a přepravovat materiál pouze přes ledovec Gepatschferner. Tento způsob ale dlouho nefungoval. A táhle na tom kopci, ukazuje mi Kačka, jsou po ní už jen zbytky.

Za 1. světové války tu vojáci zanechali hrozný nepořádek. Plechovky a další nepotřebné věci poházeli všude kolem, takže je možné je najít i dnes. Meziválečné období přineslo doslova rozkvět. Chatu navštěvovalo 3000 lidí za sezónu, což je pro mě docela šok. Teď je to o tisíc méně. Katastrofu znamenala i 2. světová válka. Teprve až v roce 1956 začala kompletní rekonstrukce. Z Innsbrucku se sem dostávali letadlem a přistávali přímo na ledovci. Dovězli například i obrovskou drtičku kamene. Jednou se ale pilot převrátil a zbytky stroje odvážel do údolí jiný letoun. Vše je výrazně jednodušší od 70. let 20. století, kdy se začaly využívat vrtulníky.